

жъртвувамъ ся.

На това азъ тутакъ си исказахъ живѣтъ и искреннѣтъ си признателность.

— И за да направѣжъ жъртвѣтъ си пълнѣ, подкачи пакъ, рѣшихъ да направимъ една полазкѣ по наклонностьтъ ви ; и тъй, ето едно прѣкрасно лѣтне утро, горы и слънчевы зары, и сѣнки, и птици да пѣйтъ, и ладѣйка която излека досяга възмытъ Понеже обычате таквызъ работы, трѣба да сте възблагодарени.

— Кажѣте очарованъ, господже.

— Толкозъ по-добрѣ.

И наистинѣ бѣхъ съвсѣмъ обаянъ. На двата брѣга гледахъ купове сѣно ново покосенѣ, отъ което благовоніето благоухаваше въздухътъ. Гледахъ на около въ плуваніето ни какъ бѣгахъ и ся удалечавахъ отъ насъ мрачнытъ алеи (дръво-редіа) на градинѣтъ, между които, като прониквахъ, слънчовытъ зары играяхъ свѣтло, и милионы разны насѣкомы, които ся опоявахъ като пѣяхъ росѣтъ на цвѣтята , жужжахъ весело. На срѣщу мене Аленъ ся усмихнѣлъ, като мя гледаше, и теглеше лопатытъ съ единъ видъ кротѣкъ и който показваше че е подъ защитѣ. А до мене г-жа Маргарита, противу обыкновеніето си, въ бѣлы дрехы облѣчена, хубава що повече не бива, росна и чиста като кремъ, отръсваше съ десницѣтъ си влажнытъ бисеры съ които зората рѣсеше нанделкытъ на шапкѣтъ ѝ, и лѣвѣтъ си рѣкъ про-